

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa E. P.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
o przywrócenie na poprzednie stanowisko pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 czerwca 2005 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 22 lutego 2005 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. w sprawie E. P. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Zakładów Opieki Zdrowotnej w P. o przywrócenie na poprzednie stanowisko pracy wyrokiem z 22 lutego 2005 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że oddalił powództwo, zaś punkt II wyroku uchylił. Ponadto zasądził od E. P. na rzecz Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w P. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Pełnomocniczka powódki w skardze kasacyjnej zaskarżyła powyższy wyrok w całości i wniosła o jego uchylenie i oddalenie apelacji strony pozwanej a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego

rozstrzygnięcia pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania za instancję kasacyjną.

Skargę kasacyjną skarżąca oparła na podstawie naruszenia przez Sąd Okręgowy w R. prawa materialnego przez jego błędną wykładnię, to jest art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 42 § 1 i 2 k.p. i art. 30 § 4 k.p. polegającą na uznaniu wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy za uzasadnione, a przyczynę wypowiedzenia za prawdziwą. Ponadto zarzuciła naruszenie art. 8 k.p. w związku z art. 42 § 1 i 2 k.p. i art. 45 § 1 k.p. przez brak rozważenia, czy zgodnym z zasadami współżycia społecznego jest czynienie pracownikowi zarzutu naruszenia obowiązków służbowych w sytuacji, gdy pracodawca zaniedbał ich sprecyzowania w wewnętrznych aktach prawnych i zakresie czynności.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że widzi potrzebę wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy co do zakresu pojęć obowiązków pracowniczych i obowiązków służbowych, ich wzajemnej relacji, a także co do tego, czy w zasadach etyki wykonywania zawodu należy poszukiwać obowiązków służbowych pracownika oraz, czy „w sytuacji zaniedbań po stronie pracodawcy wskazania pracownikowi jego obowiązków służbowych, może on skutecznie powoływać się na to, że jednostkowe zachowanie pracownika stanowi naruszenie tych obowiązków.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie kasacji do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem spoczywa na skarżącym (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Uzasadnienie to powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia kasacji do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W części kasacji uzasadniającej wniosek o przyjęcie kasacji do rozpoznania skarżąca nie nawiązuje do przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie odwołuje się również do żadnego przepisu prawa, co uniemożliwia uznanie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne albo, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.